

DE AVONDBODE.

ABONNEMENT

AAN HET BUREAU VAN DEZ. BLAD.
W. A. M. OOSTERHUIS, N°. 308.

Bij alle Drukkehandelaars en Postkantoren van het Rijk.

Brieven, Gelden, enz., moeten franco
worden ingezonden.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

PRIJZEN

VOOR 3 MAANDEN.

te Amsterdam, ... f. 1.75.
en in de overige Nederlanden, ... f. 2.25.
Abonnementen.
ZEVEN AKTIES of minder ..... f. 1.75.
Elken regel meer ..... f. 25.
zaken voor elke advertentie en behalving ..... f. 25.

voor Staatskunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en
Wetenschappen.

Tol op de Schelde.

(Ingezonden.)

Op onze artikelen van den 18 en 19 dezer maand, waarbij wij de aan-
matigende redeneringen van den Antwerpschen Procureur, over de wijze
van heffing van de Schelde-tol, wederlegd hebben, komt dat dagblad nog
eenmaal terug in zijn noten van den 24 dezer.

De Procureur haalt daarin eenige der argumenten van ons artikel van
den 19 dezer aan; doch rukt dezelve uit het verband, waarin zij tot het
overig gedeelte van dat artikel en tot dat van den vorigen dag staan. Hij
bestrijdt niet meer het regt van Nederland, om den tol te heffen van den
scheep- bevelhebber, die denzelven schuldig is, voor een daartegen overstaand
genot. Hij vergenoegt zich met de herhaling van de vroeger aangevoerde
argumenten, dat, vernits volgeft het verdrag de schepen op de Neder-
landsehe stroomen niet mogen worden opgehouden of bemoeijelijkt, zij dit
ook niet mogen in de havens, alwaar de tol moet voldaan worden, en waar
te den einde, mede volgens het verdrag, Nederlandsche agenten geplaatst zijn.

Waarom de redactie van den Procureur dan niet, dat de afstand van eenig
stuk althans in eenen strikten zin moet worden opgenomen en uitgelegd; dat
des de Nederlandsche regering, afstand gedaan hebbende van het regt om
den tol te heffen, geenszins afgeeft het regt van het regt om den tol
te heffen van den toelichtenden scheepvaart in de haven?

De Londensche Correspondent heeft alleen gewild, dat de het Nederland-
sche vlootvleugel door de schepen niet op derzelver reis zoude worden
gehouden, maar de schepen eenmaal in de haven aangekomen zijnde,
daar treedt Nederland in zijne soevereiniteit en regten terug.

Wij willen het begrip van den Procureur eens met een voorbeeld te
hulpe komen.

De Belgische regering heeft den inkleringspost van Antwerpen naar Lillo
verlegd, mede tot groote grieve van den Procureur. Aangenomen nu
eens, dat de Belgische regering op dien raatregel terug kwam, en den
inkleringspost weder naar Antwerpen overbragt, zeggende, ook wij wenschen
niet langer, dat de naar Antwerpen bestemde schepen op de Schelde opge-
houden worden; zoude dan daaruit volgen, dat er zelfs te Antwerpen geene
inklering meer behoeft gedaan te worden? Het ontkennend antwoord op
deze vraag is in de kolommen van den Procureur genoegzaam te lezen.

Wel nu, de beide gevolgtrekkingen zijn elkander gelijk!
De Procureur bestrijdt ook niet hetgeen wij gezegd hebben, dat, zoo
de schepen door de tolheffing met de tolten gebonden werden, en later de
Belgische regering de wet op de terugbetaling geheel, of gedeeltelijk, buiten
werking stelde, de oorspronkelijke toelichtende aldan, en wellicht met
goed gevolg, prescriptie zou kunnen instellieren; maar hij vergenoegt zich
niet te zeggen, dat er geene waarschijnlijkheid voorhanden is, dat die wet
immer zal veranderen, en Nederland dus ten dien opzichte gerust kan zijn.

Wij antwoorden daarop alleen, dat wij voor ons geen zulk van vertrou-
wen op de bestendigheid, en het onveranderlijk der Belgische instellingen
hebben, om daarin een grond van vertrouwen en van berusten te vinden;
wij verwijzen ook op de wet voor de terugbetaling zelve, welke slechts tot
het jaar 1843, en langer niet, is aangenomen.

Wij hadden verwacht, dat de Procureur, het onhoudbare zijner stelling
gevoelende, niet weder op de kwestie zou zijn teruggekomen; ook wij zou-
den dan den pen niet weder in handen hebben genomen en de taak uitslui-
dend hebben overgelaten aan de mannen, wien de zaak door de respectieve
regeringen is opgedragen. Maar, hij opeukte aanvallen van de ene zijde,
is een openlijke verdediging en wederlegging noodig, zoo men geen gevaar
wil loopen, om, gelijk maar al te dikwijls gebeurd is, aan de openbare meen-
ing een verkeerde en voor Nederland schadelijke rigting te zien geven;
deze is de reden, welke ons bewegen heeft nogmaals ter bestrijding van den
Procureur op te treden: een taak, welke de redactie van dat blad ons
voorwaar niet gemakkelijk heeft gemaakt!

Q. N.

AMSTERDAM 27 Julij 1839.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM 27 Julij. Uit de heden bij ons ontvangen berichten, nopens
het wederom van de Turksche vloot, blijkt, dat de gisteren daaromtrent
in omloop zijnde geruchten zeer overdreven waren, in zoo verre er geene

horing heeft plaats gehad, met het de Oostersche, ook met de Fran-
sche vloten; en er die om geene vernietiging der Ottomanische zeemagt
te denken valt. Alleen is uit de bedoelde berichten op te maken, dat de
Kapudan-Pacha met zijne onderhoorige schepen werkelijk de Dardanellen
verlaten heeft, met het verraderlijk oogmerk, zich aan den Onder-Koning
van Egypte te onderwerpen, waartoe hij naar Rhodus is gestevend, terwijl
de Fransche admiraal daartegen geene hinderpalen heeft in den weg ge-
legd. Deze gewichtige gebeurtenis, in verband met de nederlaag van Hafiz-
Pacha te Nezib, is uit den aard der zaak bestemd, om aan de vorderingen
van Mehemed-Ali de meeste kracht bij te zetten; terwijl zij in andere op-
zichten noodwendig eene reden van verzwakking moet zijn voor den troon
van den jeugdigen Abdul-Medjid. In hoeverre het echter aan de diplo-
matie gelukken zal, verdere botsingen te voorkomen in het Oosten, dat
een zoo beslissend tijdperk van worsteling schijnt ingeboden te zijn, zal nader
moeten blijken. De dood van Mahmood, de nederlaag te Nezib, en het
verraad van den Kapudan-Pacha vormen een katabistisch getal, wel geschikt
om eenen grooten invloed uit te oefenen op de zoo aan het noodlot gebochte
volken van het Ouden. (Zie verder PARIS, WEEKEN, FRANKFORT en
KONSTANTINOPOL.)

Wij vernemen, dat het appel der commissarissen van de Hollandsche
ijzeren spoorweg-maatschappij, tegen het vonnis der arrondissementsrechtbank
te Rotterdam, in de zaak van den ingenieur Brade, eerstsdags voor het Pro-
vinciaal gerechtshof te Holland a brief delat zal behandeld worden.

Uit 's Gravenhage schrijft men ons, dat het bericht van een der Am-
sterdamsche dagbladen, betrekkelijk het terugroepen van den generaal de
Eerits uit de betrekking van gouverneur-generaal van Nederlandsch Indië,
en zijne vervanging door Z. Exc. den minister van Binnenlandsche Zaken,
veellicht even veel grond heeft als de vroeger door bedoeld dagblad dienaar-
gaande medegedeelde berichten, en alzo voorzigtigheidshalve weinig geloof
verdiend.

Men schrijft ons, dat dezer dagen de navolgende bevorderingen zijn
gedaan bij het vaste ontwerp-schrijvers van vriedadcommissarissen der Nederl. Marine,
als: tot adjunctschrijvers, de schiedschrijver M. J. Bank en P. van Niek,
en tot schiedschrijver, T. J. Brunt, J. G. van Hoogenhout Tolken, J.
W. van der Wulp en A. A. de Schutter.

Ook zijn, door A. M. de Boer, tot plantingen van den kantoregule-
te Dordrecht, der gerechtigde van Mr. G. A. Vreemde, tot andere functien
gevoerd, Mr. A. G. de Boer, van de Schied, en de andere aldaar; tot
plantingen bij het kantoregulete te Assen, der gerechtigde van Mr. J. Cantorlingh,
die eervol ontslagen is, Mr. P. G. de Boer, van de Schied, en de andere aldaar;
en bij het kantoregulete te Hoogeveen, der gerechtigde van Mr. J. S. de Boer,
der erev. ontslagen, de heer J. van der Veen, te Hoogeveen.

Betrekkelijk den wet, waarop Belgische acten en stukken voortaan door
de ambtenaren van den burgerlijken stand kunnen worden aangenomen,
heeft Z. Exc. de Minister van Justitie dezer dagen aan de heeren Procureur-
Generaal en Officiëren van Justitie een missive uitgevaardigd van den
navolgenden inhoud:

«De bezwaren, welke zich veelvuldige malen hebben opgedaan, wanneer
er bij voltrekking van huwelijken, of bij andere gelegenheden, moest worden
gebruikt gemaakt van acten van den burgerlijken stand, in België afgege-
ven, of van notariële en andere stukken, van Belgische ambtenaren afkom-
stig, ontstonden daaruit, dat de Belgische acten en ambtenaren noch als
wettige Nederlandsche konden worden erkend, noch als buitenlandsch wor-
den beschouwd of daarmee gelijk gesteld.

«Het tractaat met België thans, door de uitwisseling der ratificatiën,
ten volle zijn beslag bekomen hebbende, schiet het mij toe, dat van nu
af aan de voorzeide bezwaren als vervallen konden worden beschouwd, al-
zo het tot België behoorende territorium thans, met betrekking tot Neder-
land, als vreemd land moet worden aangemerkt, en misdien ook de van

door koninkde acten en stukken als gewone buitenlandsche zonden moeten
behandeld worden, en als zodanig, bij den burgerlijken stand en bij andere
gelegenheden, waar zulks te pas, moet komen, zouden moeten worden aan-
genomen, evenwel alleen op gelijke wijze en onder gelijke formaliteiten, als
ten aanzien van andere buitenlandsche stukken het geval is.

«Ik heb noodzakelijk geacht, de aandacht Zijner Majesté daarop te ves-
tigen en Hoogsteden te verzoeken, mij te magtigen, om de voorn-
staande beginselen aan alle regterlijke autoriteiten en ambtenaren van den
burgerlijken stand kenbaar te maken, met opmerking, dat daardoor zal
vervallen de aanleiding tot de zoo menigvuldige vroeten, strekkende tot
wegneming der bezwaren tegen de aannemng der voormelde stukken en
acten, tot nog toe bestaan hebbende; uitgaders, dat daardoor ook te
gelijk alle de moeilijkheden zullen worden weggewonnen, die er wel eens
gevoerd zijn, omtrent de vraag, hoe er gehandeld moet worden bij dag-
vaardingen of betekenningen, van hier moettende gedaan worden aan per-
sonen in België, of omgekeerd.

«Het heeft Z. M. behaagd, zich met mijn rapport te vereenigen en mij,
bij missive van den heer secretaris van Staat van 16 Junij, n°. 32, de ge-
vraagde magtiging te verleenen, en het is ten gevolge daarvan, dat ik de
eer heb het voornstaande aan u mede te deelen, met uitnodiging, om u
daarnaar te gedragen, en tevens met opmerking, dat de aanschrijvingen
van den heer procureur-generaal bij het voormeld Hoog-Geregtshof van 2
Januarij 1832 en 20 Maart 1834 hiernede als vervallen kunnen worden
aangemerkt. De heeren procureur-generaal en officieren worden verzocht
een exemplaar dezer circulaire over te leggen aan het collegie, waarbij zij
respectievelijk fungeren, en mij de ontvangst daarvan te berichten, enz.»

Nopens den belangrijken maatregel der Russische regering, waarbij
de lands-valuta tot zilvergeld worden gereduceerd; ontvangen wij van een
aanzienlijk bankiershuis alhier vriendelijke mededeeling van het daartoe be-
trekkelijke Keizerlijke besluit van den 1 dezer, hetwelk van den navol-
genden inhoud is:

«Wij haasten ons UWEd. den belangrijken maatregel van onze regering
bekend te maken, waarbij de lands-valuta tot zilvergeld wordt gereduceerd;
wij vragen hierbij een uittreksel der hoofdbepalingen van het zoo even in
het licht verschenen Keizerlijk besluit, dd. 1 Julij.

1°. De thans bestaande zilveren roebel, met de waarde van twee onderde-
len, is van nu af de eenigste wettige muntstaf van 's lands valuta; naar
denzelven zullen alle betalingen aan de kroon geschieden, alsmede alle
uitgaven van de schatkist berekend worden.

2°. De tegenwoordig bestaande banknoten keeren tot deraelver oorspron-
kelijke bestemming terug; dat is, zij dienen voortaan slechts als een bewijs van
waarde en als hulpmiddel om den handel te verlichten, en niet tot den
voort en voort vastgesteld en onwrikbaar prijs van 350. kop-papier
voor 100. kop-zilver, zoo wel met betrekking tot den geheelen roebel als
tot de kleinere munt.

3°. Bij alle betalingen heeft men de vrije keuze om of in zilveren roe-
bel of in banknoten van 350. kop te betalen.

4°. Alleen de betaling der in- en uitgaande rechten maken hierop een
uitzondering. Daarentrent blijft de voor dit jaar bepaalde verhouding van
360. kop per zilveren roebel tot 1 Jan. 1840 onveranderd van kracht.

5°. Alle tekeningen der regering en tusschen bijzondere personen, alle
contracten en geldstukken worden tot de waarde in zilveren roebel geredu-
ceerd. De laatste termijn voor deze reductie is voor het geheele rijk be-
paald op 1 Januarij 1840.

6°. De gouden Russische munten worden bij alle openlijke kassen met
3 pct. opgeld aangenomen en uitgegeven; dat wil zeggen:
1 Imperial van 10 rs. goetd 10 Rs. 30 kop. zilver.
1/2 Imperial van 5 rs. goetd 5 Rs. 15 kop. zilver.

7°. De wisselkoers en de prijzen der koopwaren en goederen, zullen bij
voortdurend in zilver worden genoteerd; de zilveren roebel zal op de prijs-
courant van den wisselkoers niet meer genoteerd worden, daar deszelfs waarde
onveranderlijk is bepaald.

8°. Verder is besloten, dat te rekenen van 1 Januarij 1840 er een
depotkas zal worden daargesteld, alwaar zilver in depot zal worden aan-
genomen, en daarvoor bewijzen zullen worden afgegeven, die op verlangen
dadelijk contant kunnen worden uitbetaald. Bij deze bijzondere inrigting

NIEUWVERB.

EENE WELDAAD.

Aan de Westkust van Ierland ligt eene kleine uitgestrektheid gronds,
welke door eenen muur van hooge rotsen tegen de woede van den Atlant-
schen Oceaan wordt beveiligd. De onjaarsstormen heerschen hier met eene
bijzondere hevigheid, en tegen de eeuwenoude baten tegen dit bolwerk aan,
waar hare magt wordt aangetoond.

Niet verre van het strand was eene kleine hut, hijna in den grond be-
graven, opdat zij de woede der elementen zou kunnen doorstaan. Het was
in Januarij: een kille vorst had het land met een ondoordringbaar kleed
van sneeuw en in de bekkens en een oorspronkelijke wind deed de leden verstijven.
Er waren toch ongelukkigen, die geen vuur aan haalde, want door den
lagen schoorsteen en het open dak der hut sloeg geen rook naar buiten.

Het was er ook verschrompelijk koud; vele glasruiten waren gebroken en
konden niet eens gestopt worden. Een enkel vertrek diende voor eenen
ruim in de kracht zijns levens, maar door ziekte afgemat, op een weinig
stroom liggende, voor een jeugdige vrouw, wier schoothoud door gebrek en
hammer wegnoot, en drie kinderen, van welke zelfs de oudste zijn volke
ongeluk niet besefte, en die nu en dan om brood riep; hartverscheurende
kreet voor een moeder, die haren kinderen niet geven kan. Geene licht
of stroom was in de hut aanwezig: deze waren voor lang verkorst; nu
was er niets meer te verkoopen, en het brood ontbrak geheel. Voor een
half uur had de moeder het laatste stukje roggebrood onder de kinderen ver-
deeld, en wanneer zij haren: «moeder, moeder! ik heb zoo een honger!»
hoorde, de arme vrouw niet anders dan hare smekende en kramende handen
te zien, die haren handen ten Hemel heffen, en de kinderen, wazig en angstig
van haren toestand te zien, en kon geen middel vinden, om niet te verdrinken
in haren toestand te zien, en de eenige, die niet door de koude gepijnigd
waaide, haar man, was de eenige, die niet door de koude gepijnigd
waaide, want hij was aan eene heete koorts toegeproot, die hem van binnen ver-
brandde; gedurig bragt hij eene flesch water aan zijne brandende lippen,

maar niets kon zijne dorst lesschen. De onmedelgengende doctor uit de naburige
stad had hem verlaten, omdat hij geene betaling ontving; de geneesmid-
delen waren te duur voor hem, zeide hij, en de elendeling bedacht niet,
dat zijne honden hem eene beduidende sommeer jaar kosten, terwijl hij
in koelen bloede eene ongelukkige uitgeroepen aan den dood opofferde.
Wanneer men het hart van sommige menschen peilt, is het vergeefsche
moete, want men ontmoet slechts diepe afgonden.

Het is verschrikkelijk, zijne dierbare paaden langzaam te zien weg-
sterven, terwijl men bedenkt, dat anderen zich in oversloed baden, wier
sterven hart de ellende niet wil begrijpen, en die den arme onbarmhartig
verstoeten, geenszins indachtig, dat ook God hen wellicht eenmaal verstoeten
zal! Maar de arme vrouw had, ondanks hare bittere rampen, haar ver-
trowen in de Voorzienigheid niet verloren, die ten minste tot duiserve
haar en haar huisgezin voor eenen volkomen ondergang had bewaard. Zij
had om redding: er kwam redding.

Eensklaps hoorde zij een dof gerucht, dat hoe langer hoe meer hare wo-
ning naderde. Weldra hield een rijtuig stil voor hare deur; de vrouw
spoedde zich naar buiten, en groot was hare verbazing, toen zij lady TOR-
NINGTON, eene aanzienlijke dame, welke vele grondeigendommen in de
dabijheid bezat, met ANABELLA, hare hevallige zestienjarige dochter, daaruit
zag stijgen. De eerste beweging der arme vrouw was, der dame te voet
te vallen. «Milady!» riep zij, op eenen hartverscheurenden toon; «gij
komt zeker om de achterstallige pacht te eischen; maar, om Gods wille,
ontferm u onzer! wij hebben niets, volstrekt niets, en....» «Ik heb
intendeel gehoord, goede vrouw, dat mijn rentmeester u, tegen mijne be-
velen, met hardheid heeft behandeld, en ben gekomen, om u van dat te zijn.
Men zegt, dat gij het waardig zijt; en ik zal mij waarlijk gelukkig reken-
nen, zoo ik iets voor u doen kan.» Na deze woorden met ionemende
goedheid te hebben uitgesproken, vande lady TORNINGTON zich tot hare
dochter, en zittende haar in; «Kom, ANABELLA, gesden wij binnen; laat
u niet door het schouwspel afschrikken van rampen, die het is onze magt
stent, te boven opborden. De tranen der ongelukkigen te kunnen afwisschen,
is het schoonste voorrecht van den rijden.» Zoo sprak de edele vrouw, en
hij bleef verbaasd, blank, de more, die hem de ziel uit haren lieflijk oog.
De beide dames traden binnen, maar het schouwspel, dat hare oogen

trof, was te veel voor haar gevoel. ANABELLA weende, en lady TORNING-
TON bedwang met een hard ontroering. Zij ontdekte het vuur, waarop
de sieke lag, terwijl ANABELLA de hant maakte en de kinderen, die met
met tranenrijde aange. «Schep moed, goede man,» zeide lady TORNING-
TON, «ik zal terstond naar het kasteel wederkeren en eenen doctor uit
de stad laten ontbieden. Wees overigens niet bekommerd over uw lot; ik
stel u tot mijn beschwachter aan. Zoodra gij hersteld zijt, zult gij in nwe
nieuwe betrekking komen, en eene woning nabij het kasteel in bezit nemen.
Hier hebt gij brood, hier is verkwikende wijn,» vervolgde zij, «enen wrik
aan een bediende gevende, die het zoo zeer benoodigde in de hut bragt.
«Dankt God, niet mij, voor uwe redding; want ik ben slechts zijn werking
gewest, en heb eenen duren pligt vervuld.» Daarop verwijderde zich lady
TORNINGTON, zonder de vorige dankbetuiging der arme heden te willen
aanhooren, terwijl de man te verpels trachtte zich overleind te zetten, en
de geknield vrouw naar in vervrekkung als aanbied.

De vraagde over een zoo onverwachte verandering in zijnen toestand,
zooewel als de zorgen van eenen bekwaamen geneesheer, waren oorzaak, dat
O'NEILL spoedig geheel hersteld en zijne functien van beschwachter aan-
vaardde. Hoe zoude men de erkentelijkheid van dit gelukkig geval kunnen
beschrijven? De lomp, waarmede het vroeger was bedekt, was door
eenvoudige, doch andelike kleederen vervangen; het gelaat van alth
toonde gezondheid en kracht aan, en de schoonheid der jonge vrouw bloeide,
gelijk weleer, toen zij een gelukkige bruid was. O'NEILL was een wakker
en bekwaam beschwachter, en werd door lady TORNINGTON als den ver-
trouwde harer bedienden beschouwd.

Drie jaren verliepen, welke lady TORNINGTON en hare dochter in kalme en
geluk doorbragten. ANABELLA was nu aan eenen jongen officier, BAXTON
genaamd, gehuwd en bewoonde met dezen, welke zijn ontslag uit de
dienst had genomen, het kasteel van hare moeder. Lady TORNINGTON
steeds hare saligheid in het weldoen; de jeugdige echtgenooten volgden
voorbeeld, en verhoogden hun geluk, door de smart van anders te
Intusschen werd Ierland meer en meer door woeste branden
die, onder de benaming van «hite boys», de kasteelen en
brandden, en zelfs de hutten niet altijd spaardes. Deze heden worden

zullen ook kooplieden worden aangesteld, om daarover de revisie te houden.

— Berigten uit Batavia van 23 Maart melden, dat de heer van der Mecht, gezagvoerder van het koopvaardijfregat *Palenbang*, op een zeer belangeloze wijze, acht fraaie Europeaanse hengsten en merriën naar Java heeft overgebracht, en in goeden staat te Batavia geleverd. — Men ziet zich van den aanvoer van meer dergelijke paarden veel goeds voor, ter verbetering van het paarden-ras, hetwelk op Java zeer vervallen schijnt te zijn, en waaraan de behoefte zich, door de even snelle als gelukkige ontwikkeling van den landbouw — de schoone vrucht van het bestuur van den gouverneur-generaal van den Bosch — meer en meer doet gevoelen. Men meldt tevens, dat de genoemde gezagvoerder een negende door hem medegenomen paard dadelijk voor f 1,700 heeft kunnen verkoopen.

Ook volgens andere berigten, is aldaar in het hospitaal aan de gevolgen van de galkeers op den 2 Maart jl. overleden, de chirurgijn van de 3de klasse bij de Nederl. Marine C. J. Rendlen.

Part. Corresp. 's GRAVENHAGE 26 Julij. Heden avond is alhier door de Maatschappij ter bevordering van toonkunst, (afd. 's Gravenhage), het aangekondigde huishoudelijk muzikfeest gegeven, in het tot dat einde goedgunstig afgestaan Evangelisch Luthers kerkgebouw; welk feest vereerd werd door de hooge tegenwoordigheid van HH. KK. HH. den erfprins en Hoogstdezelfs gemalin, benevens prins Hendrik en prinses Sophie.

Door de belangeloze medewerking der leden van de koninklijke hofkapel, onder de directie van den heer kapelmeester Lübeck, en de welwillende medewerking van de alhier gevestigde zang-vereeniging van voormelde maatschappij, ondersteund door de prijzenswaardige medehulp van andere liefhebbers, was men in staat gesteld, aan dit feest allen mogelijken luister bij te zetten, zoo dat het dan ook ten volle aan de daarvan gekoesterde verwachting heeft beantwoord.

Nadat de vorstelijke personen in 'eene voor Hoogstdezelfs opgerigte en met smaak gedecoreerde loge hadden plaats genomen, en het overige gedeelte der kerk met een talrijke en aanspreeklijke schaar van toehoorders was bezet, nam het feest eenen aanvang met eene cantate, toepasselijk op de howelijks-vereeniging van Z. K. H. den erfprins van Oranje, met H. K. H. de prinses Sophie van Wurtemberg, waarvan de woorden door onzen verdienstelijken stadgenoot E. M. Calisch, en de muziek door bovengenoemden talentvollen kapelmeester vervaardigd waren. Treffend was de kracht en het ensemble, waarmede deze schoone compositie werd uitgevoerd.

Hierop volgde Haydn's Scheypping, in welk meesterstuk de vocale en instrumentale massen, zoo wel als de uitmuntende solo-zangers en zangeressen, (waaronder natuurlijk de heer de Chavonnes Vrugt eene belangrijke plaats bekleedde), als om strijd wedijverden, om hetzelfde in al zijnen oorspronkelijken glans en luister ten uitvoer te brengen.

De eerstgenoemde cantate is geheel nieuw en thans voor de eerste maal uitgevoerd, terwijl deze geheele muzikale feestavond, en wat het onderwerp, en wat de uitvoering betreft, de rij der alhier gevierde feesten op een waardige wijze heeft beëindigd.

's GRAVENHAGE 26 Julij. Men ziet hier met genoegen, dat de vrede tusschen de Nederlanden en België meer en meer vruchten begint te dragen. Terwijl een groot getal Nederlanders België bezoekt, komen wederkerig de ingezetenen van België in menigte herwaarts. Ook de residentie wordt druk door hen bezocht. Op de laatste audientie van Z. M. heeft men onder anderen opgemerkt, de heeren Wahlen, Hofboekverkooper, Weemaels, directeur van de normale drukkerij, en van den Plas, gerant en chef van het dagblad *Le Lynx*.

Men verzekert, dat de heer Weemaels nog altijd voornemens is zijne normale drukkerij hier te stede te vestigen, en de onpartijdigen zien de oprigting van dat belangrijk etablissement met belangstelling te gemoet.

Verleden donderdag avond heeft men in den Franschen schouwburg alhier onder de toeschouwers opgemerkt Lucien Buonaparte, Prins van Canino, benevens zijne gemalin.

DONNINGS 26 Julij. Het corps officieren der dienstdoende schutterij hier te stede had vergadering het genoegen, bij den heer P. Immerzeel, op dezelfde buitverhuizing, vriendschappelijk ontvangen te worden, om, benevens de gedurende zijnen diensttijd bevestigden heeren commandanten der zelve schutterij, met hem feestelijk indachtig te zijn aan de veertigste verjaaring in zijne betrekking, als luitenant-kwartiermeester bij de gewapende burgermagt en schutterij dezer stad; in welken post Zed. zich steeds heeft gekenmerkt, door onvermoeide vlijt en ijver, en nauwkeurigste pligtbetrachting, en welken Zed., niettegenstaande zijnen gevorderden leeftijd, bij voortdurend met zorg blijft waarnemen. Gulheid en gepaste vrolijkheid zaten voor aan den disch, terwijl het genoegen niet weinig werd verhoogd, doordien het corps muzikanten der schutterij zich bij den aanvang van het feest bereidwillig heeft getoond, om het zijne ter verangename van den dag bij te dragen.

ZWOLLE 23 Julij. Heden is alhier van stapel geloopt het kofschip, genaamd de *Stad Zwolle*, groot ongeveer 400 tonnen, gebouwd voor rekening van de heeren E. Lindeboom, J. Lindeboom, H. van der Vegte J. H., W. H. Wicherlink, W. W. Smit en T. Lange, op de werf van den scheepbouwmeester Pieter van Goor; zullende gevoerd worden door den kapitein Thomas Lange.

Eene groote menigte aanschouwers deelde in het genoegen, hetwelk de luisterrijke intrede van dit vaartuig, in het element, waarvoor het bestemd is, verschafte, aan allen, die koophandel en zeevaart op den regten prijs weten te schatten. Door de E. A. regering dezer stad, die bij deze gebeurtenis door eene commissie werd vertegenwoordigd, is eene sierlijke vlag, waarin het wapen der stad prijkt, aan de reeders ten geschenke gegeven.

Naar het oordeel van deskundigen, is dit schip voortreffelijk gebouwd; en strekt het den bouwmeester ter eer.

Van wagen de reeders, is aan de commissie uit de E. A. regering en eenige andere heeren een ontvondig en gulhartig onthaal aangeboden; waarbij, onder anderen, een uitschiet, niptheid, zeevaart en de stad Zwolle toonden werden gewij. en bij welke gelegenheid door den veld. gostr. heer Mr. P. R. Feith zijn uitgesproken de volgende dichtregelen:

Dit Schip, geboren binnen Zwol, en daarom Zwol geheeten,
Moog' nooit het doel van zijn bestaan of eernaam vergeten!

overgrootte armoede, wraakzucht of godsdiensthaat tot de vreeslijkste buitensporigheden gedreven. Tot dus verre was men in de nabijheid van *Torrington-Castle* van hunne aanvallen bevrijd gebleven, maar elken dag hoorde men nieuwe gruwelen verhalen. Wee den ambtenaren, van wege het bestuur met het invorderen der tienden belast; wee den erkennden voorstander der zoogenoemde Orangistische partij, welke in hunne magt vielen! De stad, te midden der vreeslijkste slachtingen, was het onvermijdelijk lot, hetwelk de koninginnen verbeelden.

Op zekeren nacht werden de bewoners van het kasteel door een verward gerucht van stemmen en lofzangen tegen de deur gewekt. Met schielijke stoppen de twee dames en BAXTON op, en luisterden naar het steeds toekomend geraas. Op eens trad de boschwachter 's NEILL het vertrek binnen, waar allen vereenigd waren. « De *White Boys* zijn in groote menigte hier, » sprak hij, « het vlugten is onmogelijk, en de deur moet binnen kort voor zulke slagen bezwijken. Vertrouw mij de sleutels, milady, en volgt mij al in den beneden-kelder; want het loik digt is, kan men onmogelijk uwe schuilplaats ontdekken. »

« Daarna, brave 's NEILL, » zeide de officier, « zullen wij de knechts aansporen, om hunnen plicht te doen, en wellicht den aanvallers hunne onderneming duur betaald zetten. » « Ik hoop het, mijnheer, maar gij weet niet, met welke overspanning de *White Boys* strijden. Alles, zelfs het leven, is hun onverschillig, behalve de wraak. » Toen de dames door het loik naar beneden gingen vestigde ARABILLA eenen laatste blik op haren echtgenoot, en smolt in tranen. Lady TORRINGTON bedwang hare ontroering om de onrust harer dochter niet te vermeerdere, en toen de beide mannen haar in veiligheid zagen, haastten zij zich vol moed den vijand tegen te trekken.

De zware deur kraakte op hare hengsels, met geweldige slagen gebekt; zij bood nog wederstand, maar dit beletsel kon den vijand slechts weinige oogenblikken ophouden. Zich overgeven was slechts den dood verbaasten, tegenstand was nutteloos, want de laffe bedienden van het kasteel waren het gevaar ontvlugt. BAXTON en de boschwachter besloten evenwel hun leven duur te verkoopen, en zwoeren, dat de deuren slechts over hunne lij-

« Geluk verzelle! » riep hij, « bij dagen en bij nachten, En, werwaarts 't ooit den zeeven wend' ontlaide 't rijke vrachten! Neptun, 't aanschouwende op de zee, gebiede aan storm en baren: « Waar geimmer ZWOLLE's bodem ziet, daar moet gij ZWOLLE sparen! » Met dezen wensch ga 't in den vloed, en waar 't ook heen moog' drijven, Het geen ik sprak zij profetie, en moge op 't Schip beklijven

VLISSEINGEN 25 Julij. Zr. Ma. fregat de *Rijn*, alhier, moet in het begin van Augustus aanstaande zelvevaardig zijn. Men verwacht binnen weinige dagen Z. K. H. Prins Hendrik van Oranje, om met dien bodem de bereids aangekondigde reis naar de Middellandsche zee te ondernemen.

BREDA 26 Julij. Naar aanleiding van eene ministeriële aanschrijving, is de betrekking van commandeur der artillerie in deze vesting, welke, gedurende den tijd van oorlog, met die der directie van de artillerie was verbonden, weder, even als op den voet van vrede, daarvan afgescheiden, zijnde de majoor A. M. Beyerman, van den staf der artillerie, nu met het commando van dat wapen alhier belast geworden. Eene dergelijke scheiding zal ook elders plaats hebben, alwaar die betrekkingen tijdelijk verenigd waren.

BELGIË.

Part. Corresp. BRUSSEL 26 Julij. Dezen morgen is alhier eene estafette aangekomen, met dépêches der Belgische commissarissen, die zich te Luxemburg bevinden tot regeling van de grensscheiding. Het schijnt, dat de wederzijdsche commissie het niet eens is kunnen worden omtrent het punt van Martelange. Men verzekert ook, dat de zittingen gestaakt zijn, in afwachting van nieuwe instructiën.

De heer Fallon, een der Belgische commissarissen te Utrecht, die alhier is gekomen om met het ministerie, omtrent enige punten, in overleg te treden, zal morgen naar genoemde stad vertrekken, alwaar aanstaanden Maandag de werkzaamheden zullen hervat worden.

Een Engelsch Kabinetskoerier is heden middag alhier met den meesten spoed doorgelopen, zich begijpende naar Ostende, om zich nog dezen avond van daar naar Londen in te schepen. Deze koerier heeft Konstantinopel den 12 dezer verlaten, en is overbrenger van dépêches van lord Ponsonby aan het Engelsche Ministerie, die, naar men zegt, van het hoogste gewigt zijn.

BRUSSEL 26 Julij. Men verzekert, dat de heer O'Sullivan, Belgisch gezant te Weenen, met eene zending zal belast worden tot aanknooping van diplomatische betrekkingen met het Beijersche Hof. De zendingen der HH. Goblet, Dieckman en T'Serclaes in andere Staten van Duitschland schijnen hetzelfde doel te hebben.

Part. Corresp. ANTWERPEN 26 Julij. De wederzijdsche commissarissen vergaderen bij voortdurend dagelijks afzonderlijk, en merkt men op, dat de beide commissiën drie malen in de week in vereenigde zittingen te zamen komen. Eergisteren voormiddag is zoodanige gezamenlijke zitting gehouden, die vier uren geduurd heeft en heden avond is er weder vereenigde vergadering in het hôtel van den gouverneur belegd. Omtrent de werkzaamheden is echter niets bekend.

Gisteren heeft de gouverneur dezer provincie aan de Nederlandsche commissarissen een diner gegeven, waarop verschillende autoriteiten en ook de Belgische commissarissen genoodigd waren.

Men spreekt er van, dat alhier eerstdaags eene andere commissie zal bijeenkomen, ter regeling der uitwateringen. Men gelooft, dat daartoe aan de zijde van de Nederlanden, onder anderen, als commissarissen aangewezen zijn de heeren Smouck Hurgronje, lid der Tweede Kamer, van der Heim, griffier der Staten van Zeeland, en Hennequin, burgemeester te Sluys.

FRANKRIJK.

PARIS 25 Julij. Berigten uit Konstantinopel van den 8 dezer bevatten, dat de Turksche vloot de Dardanellen heeft verlaten, in weêrwil van alle daartegen aangewende pogingen van den admiraal Lalande, om dit te voorkomen. Deze vlootvoogd moet zich zelf aan boord van het Turksche admiraalschip hebben begeven, om den Kapudan-Pacha daarvan terug te houden, doch is, na eene lange bijeenkomst, onverrichter zake naar Ourlac teruggekeerd. Eene Fransche korvet en eene Engelsche brig volgen de bewegingen der Turksche vloot, die op de hoogte van Nicaria is gezien, hoers rijkende naar het Zuiden. Algemeen wordt deze gebeurtenis als het verval van Achmet-Pacha beschouwd.

Reschid-Pacha heeft dezen morgen eene langdurige bijeenkomst gehad met den maarschalk Soult. Men zegt, dat de Turksche gezant in den loop der volgende week naar Londen zal vertrekken.

Intusschen zijn alhier dépêches uit Alexandrie ontvangen van den 6 dezer, met bijzonderheden, betrekkelijk den veldslag te Nezib. Den 20 Junij heeft de Egyptische ruitrij, in de nabijheid van Metz, een groot corps Turksche troepen ontmoet, die door eene gedachte artillerie ondersteund waren. De meerdere voortreffelijkheid van de Egyptische artillerie heeft, na eenen strijd van onderscheidene uren, over den tegenstand der Turken gezegevierd. Den volgende dag, den 21, heeft Ibrahim al zijne overwinde troepen doen rust nemen. Den 22 is de strijd met vernieuwde hevigheid hervat geworden. De Turksche kavallerie, genoodzaakt zich op het gros des legers terug te trekken, heeft twee stukken geschut in de magt der Egyptenaars gelaten. Ibrahim, zijne voordeelen vervolgende, heeft met onstuimigheid het Turksche hoofdleger aangevallen, hetwelk tegen hem was opgerukt. Na eene worsteling van drie uren, zijn de Turken gedwongen het terrein te verlaten, met een aanzienlijk verlies zoo aan dooden als gekwetsen, en van 6,000 krijgsgevangenen, waaronder een zeker aantal Engelschen, die verklaarden het gevecht slechts als liefhebbers te hebben bijgewoond. De Turksche ruitrij, die twee beduidende nederlagen heeft geleden, werd door vier Pacha's aangevoerd. De admiraal Stopford werd binnen 24 uren verwacht.

Te midden van de tegenstrijdige geruchten, neemt de Oostersche kwestie in gewigt zeer toe. Zoo het waar is, dat de jeugdige Sultan ten gelijken tijde bedreigd en aangeand wordt door zijne onderdanen en vijanden, zoude veellicht eene algemeene uitbarsting onvermijdelijk worden, want de Mogendheden, die tot dusverre eene bemiddelende rol vervuld hebben, zouden dit niet meer tegenover eene omwenteling kunnen doen. De val van het Ottomannische rijk is sinds lang voorzien, maar hij zoude te zeer verhaast

ken tot de schuilplaats der vrouwen zouden doordringen. Van het raam eener bovenkamer, dat vlak boven de deur was, losten zij herhaalde malen hunne jachtroeren op de roovers af, en drie derzelve vielen, terwijl de overigen, zonder zich op te houden met op de kloeken verdedigers van het kasteel te schieten, al hunne krachten inspanden om de deur te doen bezwijken. Eindelijk waggelde zij, en viel met een verdoovend geweld in den gang; het marmeren plaveisel in haren val verbrijzelende. Terstond stormden de roovers door de opening naar binnen, en ijlden, onder het uitbraken der schriklijkste verwenschingen en bedreigingen, naar boven. BAXTON en 's NEILL stonden aan den trap, schoten nog eens hunne pistolen af, zoodat vier *White Boys* naar beneden vielen, om nimmer weder op te staan, en wierpen toen hunne wapenen naar het hoofd hunner aanvallers. Toen trokken zij in het vertrek terug, vanwaar zij door het raam gevuurd hadden, en wachtten in eene ontzichtrijken houding den dood af. Een twaalf-tal zwaarden bedreigden hen reeds, toen de hoofdman der roovers beval om hen te binden en nog niet te vermoorden, ten einde de schuilplaats der cingenaars van het kasteel te vernemen. Dit geschiedde, en de woeste hoofdman zijne gevangenen nadereed, deed hun eenige vragen, welke zij met het volste trekte stilzwijgen beantwoordden. — « Elftijden, » brulde de roover, heiden, dat gij in mijne magt zijt, en dat u dood onder de hevigste folteringen onvermijdelijk is, zoo gij mij niet dadelijk de verlangde inlichtingen geeft. Spreek: waar zijn de vrouwen, waar de schatten, die dit kasteel bevat? » Een glimlach vol verontwaardiging was het antwoord der beide mannen. « Neemt eerst den boer, » riep de hoofdman in felle woede, « strekt hem op de tafel uit, en bindt hem vast; dat zal de pijnbank zijn, die hem de waarheid zal doen belijden. »

« Onze lichamen zijn in uwe magt, » zeide BAXTON, op onverschrokken toon; maar onze zielen blijven onafhankelijk, en zoo ik sterven moet, is het voor mij een onwaardeerbare troost, te weten, dat lady TORRINGTON en mijne ARABILLA voor uwe smootheid bevestigd zijn. » « Dit zullen wij zien, » donderde de roover. « Mannen, doorzoekt het gansche kasteel, vooral de kelders en gewelven, en sleept die vrouwen voor mij. Gij daar, wacht niet langer om den boer te pijnigen. »

De armen en beenen van den ongelukkige werden onthoofd; waarna men de punten der zwaarden in de vleesche deelen stak, en hij elke nieuwe wond

worden, indien hij het gevolg moest zijn van eenen opstand tegen de woerdige regering. Wie zoude, vraagt de gewone correspondentie, de tenants van Meliemed-Ali kunnen doen terugtrekken; wanneer zij eene de oevers van den Bosphorus zullen hebben overvreden, en vooral zoo hem-Pacha, zijnen zegevierenden togt voortzettende, op het Turksche gebied mogt doordringen. Een nieuw Navarino kan het einde worden van deze nog onzekere gebeurtenissen.

Volgens de laatste tijdingen uit Arragon, bevindt zich de generaal der Christino's Azuer, door Cabrera ingesloten, te Lucena; men heeft vergeefs pogingen aangewend om hem te bevrijden, en met ongedverwachte mep de tijding, dat de bevelhebber van het leger van het centrum zich in beweging zou stellen. Omtrent deze krijgsbeweging is een telegraphische dépêche bekend gemaakt van den navolgenden inhoud:

PERPIGNAN 24 Julij.

« De generaal O'Donnel heeft den 17 dezer, met 14,000 man, 11 Orlistische bataillons, die zich rondom Lucena hadden verschanst, aangevalen, hunne stellingen ingenomen, en den generaal Azuer, die met zijne troepen te Lucena was ingesloten, en gebrek aan levensmiddelen had, bevrijd. »

DUITSCHLAND.

WEENEN 20 Julij. Berigten uit Konstantinopel van den 8 dezer vestigen het verraad van den admiraal der Turksche vloot. De wijze, waarmede het gedrag van den Kapudan-Pacha door het Fransche escader is begunstigd geworden, komt vooral opmerkenwaardig voor, in verband met de onderlinge verhouding der Mogendheden voor en tegen Mehemed-Ali.

Ook de nederlaag der Ottomannische troepen te Nezib wordt volkomen bevestigd. Alleen bestaat er eenig verschil ten aanzien van den dag, waarmede de strijd is geleverd, doch zoo veel is zeker, dat dezelve tusschen den 21 en 24 Junij moet plaats gehad hebben.

De *Augsburger Zeitung* beschuldigt den admiraal Roussin en lord Ponsonby den Kapudan-Pacha in zijnen verraderlijken stap te hebben aangemoedigd.

HANOVER 21 Julij. De jagers van Einbeck, de buxaren uit Verden, de infanterie van Nienburg, Cello en Lünenburg zijn in allerij alhier gekomen, en geven der stad het aanzien, alsof zij belegerd is. Alle zijn verdubbeld en te Montbrillant zijn alle manschappen van verschillende wapenen, alsmede de versterkte wachtpost van het kasteel, in toonen concentreerd. Het gerucht, dat in Osnabruck en andere plaatsen volkswegingen zouden hebben plaats gehad, heeft zich niet bevestigd. Het ruim 9 ure des avonds: door alle straten en pleinen trekken de patrouilles, en de atropementen hebben zich hier en daar in de stad verspreid. Na den kant van Montbrillant heerscht de diepste rust en stilte.

Part. Corresp. FRANKFORT 24 Julij. Het bevestigt zich, dat de Kapudan-Pacha werkelijk de Dardanellen verlaten heeft. Men voert er bij, dat deze vlootvoogd naar Rhodus is onder zeil gegaan, om zich aan Mehemed-Ali te onderwerpen, terwijl de admiraal Lalande dit vertrek blijkbaar heeft goedgekeurd. In den Divan verkeert men in de grootste verlegenheid, omtrent de te nemen maatregelen, na de driedubbele slagen, die in zoo korten tijd het Ottomannische rijk hebben getroffen.

Algemeen is ook de aandacht gevestigd op de jongste onlusten te Hanover, die echter van geen grooten omvang schijnen te zullen zijn. Hanoversche gezant alhier heeft eene lange bijeenkomst gehad met de graaf van Munch-Bellinghausen, in welke bijeenkomst over de bedoelde aangelegenheden moet gehandeld zijn. Het gerucht verspreidt zich, dat de Koning van Hanover zich incognito alhier zoude bevinden; doch gerucht is blijkbaar van allen grond onthoofd.

TURKIË.

KONSTANTINOPOL 8 Julij. Het berigt van de nederlaag van Hafiz-Pacha heeft alhier eenen diepen indruk te weeg gebracht, te meer, omdat hij blijkt, dat Ibrahim-Pacha daarbij de aanvallende partij is geweest. De Egyptische veldheer, steeds meer en meer bezorgd den opstand in Syrië door de tegenwoordigheid der Turksche troepen te zien mislukken, is eindelijk tot het besluit gekomen den slag te wagen. Na eenen korten strijd zijn de Turken in wanorde teruggegaan, en zijn de Egyptenaars in het bezit van een groot deel van de veroverde landen. Hafiz-Pacha heeft ter naauwernood een dodelijk wondtje kunnen redden.

Deze nederlaag is voorzeker van eenen beslissenden aard, doch eene andere gebeurtenis van niet minder gewigt heeft de verslagenheid van den Divan ten toeberegt. De Kapudan-Pacha heeft namelijk de aan hem door den Groot-Vizier gezonden bevelen, om niet verder te zeilen, geheel van de hand gewezen, zeggende, dat hij geen last van Chosrew-Pacha wilde ontvangen, daar hij dezen als eenen verrader van de Porte beschouwde, die niet alleen zijnen meester aan den vijand had willen overleveren, maar hem ook zoude vergiftigd hebben. Voorts gaf hij te kennen, dat hij niets gemeens meer wilde hebben met de tegenwoordige Turksche regering, maar zich zoude onderwerpen aan den Egyptischen Onder-Koning, die ten minste nog met echte Muselmansche gevoelens bezield was.

De Kapudan-Pacha heeft het niet bij woorden gelaten, maar inderdaad zich met de hem toevertrouwde vloot naar Candia in beweging gesteld, doch de Fransche admiraal Lalande, die met eenige lineschepen voor de Dardanellen ten anker ligt, heeft hem, wel is waar, niet belet om, ten gevolge van bovenstaande verklaring, uit te zeilen, maar het verlangen aan den dag gelegd, dat de Turksche vlootvoogd zich naar Rhodus zoude begeven, om zich van daar met Mehemed-Ali in verband te stellen.

Dit verzoek is nagekomen, en de Turksche vloot heeft daarop de aangekondigde rigting genomen. Een Fransch oorlogschip slaat hare bewegingen verder gade.

Het laat zich gemakkelijk beseffen, welken schrik deze tijding alhier onder de gemoeederen verspreid heeft, vooral omdat men niet weet, in hoeverre deze eerste afval ook door andere zal gevolgd worden. Intusschen heeft veel bemoeidiging gegeven, dat Hafiz-Pacha, hoewel daartoe aangezoekt, en in weêrwil van zijne nederlaag, op de stelligste wijze geweigerd heeft het voorbeeld van den Kapudan-Pacha te volgen.

De Divan is bijkans permanent vergaderd. Heden is besloten om eenen afgevaardigde naar den Kapudan-Pacha te zenden, om, na de bijzonder-

riep: « beken; » maar eene bittere grimlach zweefde steeds over de lippen van het bloedend slagtoffer, en geen zweem eener bekentenis werd hetzelfde afgeperst. Het scheen, alsof 's NEILL eene woeste vreugde schepte, om voor zijne weldoener den marteldood te ondergaan. Al dieper en dieper worden werden hem toegebracht, terwijl BAXTON, stedsende van gramschap, te vergeefs trachtte zich van zijne boeien te ontdoen.

Intusschen waren anderen in den kelder boven de schuilplaats der vrouwen doorgedrongen, en ofschoon zij zich aan den klank der stemmen overtuigden, dat er nog een kelder beneden hen was, werden zij het loik niet gewaar. Maar de schriklijkste stem van het opperhoofd der *White Boys*, bevelende 's NEILL te pijnigen, had het oor der edele vrouwen getroffen, en vol grootmoedigheid nam lady TORRINGTON hare dochter bij de hand, en beide vertoonden zich voor de verbaasde roovers, die daar onder een woest vreugdegetier, voor hun opperhoofd bragten. « Gij hebt naar ons gevraagd, » sprak de edele vrouw, « hier zijn wij, thans wordt die pijniging zender doel; ik weet, dat de dood ons wacht; de omgietse gunst, die ik van u verzoek, is ons niet te lang te laten lijden. « Milady! wat hebt gij gedaan? » riep 's NEILL weemoedig uit; « mijn bloed heeft ons nuttelos voor u gestroomd! »

Maar op eens hoorde men een levendig gerucht, en het getrappel van paarden onder de vensters van het kasteel. Een oogenblik daarna hoorde men de schildwachten der roovers alarm geven, en nu men hen allen naar buiten snellen. De gewapende magt uit de naburige stad, door de gevlugte bedienden gewaarschuwd, was tegen de *White Boys* opgerukt, en boezemde reeds alle uitgangen. Het gevecht was hevig, maar kort; de hoofdman der roovers sneedelde met velen zijner manschappen, en de overigen werden gevangen genomen. 's NEILL's wonden, ofschoon diep, erbiede men voor weinig gevaarlijk. Lady TORRINGTON naderde den braven man, en zeide: « 's NEILL, gij zijt mijn bediende niet meer, maar mijn vriend; kom met uw gezin in de hoedanigheid mijn kasteel bewonen. » « Milady! hervatte hij, gij hebt door uwe weldaad mijn leven gered, en ik wil honderd levens hebben, om te alle voor u op te offeren! »

GEDRUKT BIJ A. ZWISSEMAN.